

РЕШЕНИЕ

№ 1044

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

като разгледа дело номер **3080** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.176 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и чл.248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл.144 АПК.

Образувано е по молби на адв.Е. Г., процесуален представител на ищцата В. П. Г. - първата с искане да бъде допълнено постановеното по делото решение по реда на чл.250 ГПК вр. чл.144 АПК като се присъди и законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането, а с втората молба е поискано изменение на решението в частта за разноските като на адв.Г. бъде присъдено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 18.04.2023г. по реда на чл.38, ал.2 ЗАдв.

Първото искане е мотивирано с твърдението, че законната лихва е законна последица от уважаването на иска и се дължи във всички случаи, дори да не е поискана с исковата молба, ако страната отправи искане за това преди влизане в сила на решението по делото, като съгласно чл.214, ал.2 ГПК не се счита за увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви след неговото предявяване до приключването на делото с окончателен съдебен акт, която норма е приложима на основание чл.144 АПК.

Второто искане е мотивирано с обстоятелството, че по делото е представен договор за правна защита и съдействие и от този момент насетне съдът е следвало да прекрати предоставената правна помощ на основание чл.24а, ал.1, т.1 ЗПП като съответно последицата е възлагане в тежест на страната, за която решението е неблагоприятно, разноските за адвокатско възнаграждение.

Производството по адм.д. № 3080/2022г. по описа на Административен съд София-град е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.82, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, Регламент (ЕС) 2016/679, ОРЗД/, във вр. с чл.39, ал.2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ като е образувано по изпратената по подсъдност от Софийски градски съд искова молба на В. П. Г., с която срещу „Топлофикация София“ ЕАД е предявен осъдителен иск за присъждане на сумата в размер на 200 000 лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди и 1000 лева, представляващи обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди – разноски за адвокат по водените дела, причинени от неправомерно обработване на личните ѝ данни от ответника в качеството му на администратор на лични данни.

Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 7559/04.12.2023г., с което „Топлофикация София“ ЕАД е осъдена да заплати на В. П. Г. сумата в размер на 10 000 лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконосъобразно обработване на личните ѝ данни от ответника; отхвърлен е искът за неимуществени вреди в останалата му част над сумата от 10 000 лева до пълния предявен размер от 200 000 лева; върната е исквата молба на В. П. Г. в частта на предявения иск за присъждане на сума в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди от незаконосъобразно обработване на личните ѝ данни от „Топлофикация София“ ЕАД и производството по делото е прекратено в посочената част; осъдена е „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на В. П. Г. сумата в размер на 50 лева, представляваща разноски по производството.

Съгласно чл.176, ал.1 АПК, когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение.

Следва да се посочи, че искането за допълване на постановеното по делото решение следва да се разгледа именно по посочения ред, тъй като посоченото в молбата правно основание, а именно чл.250 ГПК, може да се приложи според препращащата разпоредба на чл.144 АПК само за неуредените в АПК въпроси. Доколкото в АПК има такава уредба, то следва да бъде приложен посоченият по-горе процесуален ред.

В срока по чл.176, ал.2 АПК насрещната страна е депозирала становище за неоснователност на направеното искане за допълване на решението като е посочила, че действително законната лихва се дължи като законова последица от уважаването на иска, но в съдебната практика е застъпено разбирането, че за да бъде присъдена е достатъчно да бъде поискана от ищеца като не е необходимо индивидуализирането ѝ, съответно тя не може да бъде присъдена служебно.

Съдът, като се запозна с изложеното в молбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира, че искането за допълване на постановеното по делото решение е допустимо, а разгледано по същество – неоснователно, по следните съображения:

Изведено от нормата на чл.176, ал.1 АПК следва, че решението е непълно, когато съдът не се е произнесъл по целия спорен предмет, въведен с исквата молба. Т.е. съдът е ограничен в произнасянето си от очертавания от ищеца спор, като подвежда

фактите и обстоятелствата, наведени в исковата молба под съответната правна норма. Настоящият състав констатира, че се е произнесъл по цялото искане, с което е бил сезиран като претенция за присъждане на законната лихва върху главницата не е заявена нито с исковата молба, нито с уточняващите я последващи молби. Съгласно чл.126 АПК съдебните производства започват по искане на заинтересовано лице или на прокурора в определените от този кодекс или друг закон случаи, т.е. въведено е диспозитивно начало на процеса и съдът не може да разгледа претенция, каквато не е била предявена. Основание за служебно присъждане на законната лихва върху главницата не може да бъде почерпено от разпоредбата на чл.214, ал.2 ГПК, обратно на твърденията на искателя. Съгласно тази норма не се смята за увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото предявяване. Това обаче не освобождава ищеца от необходимостта въобще, да заяви присъждане на лихви – в този см. Решение № 31 от 09.03.2021г. по гр. д. № 1787/2020г., г. к., III г. о. на ВКС.

Неоснователно е и искането за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. Ответникът по него не е ангажирал становище в предоставения му 7-дневен срок.

Както се посочи по-горе с решението на ищцата са присъдени разноси в размер на 50 лева за заплатена държавна такса. Разноси за адвокатско възнаграждение с решението не са присъдени, тъй като с Определение от 25.11.2022г. по искане на ищцата ѝ е предоставена безплатна правна помощ под формата на процесуално представителство, в изпълнение на което и на основание писмо изх.№ 11410/08.12.2022г. на председателя на АК – С. за неин процесуален представител е назначена адв.Г..

Определението на съда е постановено по искане на ищцата, обективизирано в протокола от съдебно заседание на 10.11.2022г. и във връзка с молба на адв.Г. /л.58/, постъпила по делото на същата дата, в която е направено искане да не бъде даван ход на делото като от съда бъдат предприети необходимите действия за назначаването ѝ като служебен адвокат – особен представител на страната като бъде уведомена САК за волята на ищцата да я представлява адв.Г. и съответно бъде назначена тя.

Действително с молба, постъпила по делото на 20.04.2023г. адв.Г. е представила по делото пълномощно, с което ищцата я упълномощава да я представлява по настоящото дело, както и договор за правна защита от 18.04.2023г., сключен между тях, по силата на който адвокатът осъществява правната помощ безплатно на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв – на материално затруднени лица.

Това обстоятелство обаче не обуславя прекратяване на предоставената правна помощ по см. на чл.24а, ал.1 т.1 ЗПП, тъй като не променя обстоятелствата, при които е предоставена правната помощ, съответно не е налице основание за присъждане на адвокатско възнаграждение на адв.Г. в хипотезата по чл.38 ЗАДв.

Водим от горното и на основание чл.176, ал.2 АПК и чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на адв.Е. М. Г. – САК, процесуален представител на В. П. Г., ищец по адм.д. № 3080/2022г. по описа на Административен съд София-град, за допълване на поставеното по делото Решение № 7559/04.12.2023г.

ОТХВЪРЛЯ искането на адв.Е. М. Г. – САК за изменение на постановеното Решение № 7559/04.12.2023г. по адм.д. № 3080/2022г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските.

Решението, в частта му, с която молбата за изменение на постановления по делото съдебен акт в частта за разноските е отхвърлена, е с характера на определение. В тази му част същото може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с частна жалба в 7-дневен срок. В останалата му част решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: